

ת"פ 42889/10/11 - מדינת ישראל נגד בן דיין

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 42889-10-11 מדינת ישראל נ' דיין

בפני	כב' השופטת הדסה נאור
מאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד יהונתן גנץ
נגד	
נאשמים	בן דיין ע"י ב"כ טלי חזום

החלטה

1. בתאריך 19.9.07 סמוך לשעה 19:00 טייל הקטין א.ג., יליד 1995 (להלן: "הקטין"), עם כלבו ברחוב אלמגור בתל אביב.

בעת שהקטין התכופף וחיבק את כלבו, רץ לפתע לכיוונו כלב מסוג אמסטף מנומר (להלן: "הכלב"), התנפל עליו ועל כלבו ונשך את הקטין בידו. כתוצאה מהאמור לעיל נגרמו לקטין 7 סימני נשיכה עמוקים בשורש גב כף יד ימין ונפיחות והוא נזקק לטיפול רפואי.

לטענת המאשימה הנאשם הוא בעליו של הכלב ועל כן מייחס לו כתב האישום ביצוע עבירה של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה, על פי סעיף 338(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), בטענה שביצע מעשה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה בכך שלא נקט אמצעי זהירות מפני סכנה מסתברת הכרוכה בחיה שבהחזקתו.

על פי עובדות כתב האישום, בהמשך לאמור לעיל, הגיעה אמו של הקטין, גב' גי (להלן: "המתלוננת") למקום, וביקשה מהנאשם שהחזיק את הכלב, ומאחותו רנית לוזון (להלן: "רנית") אשר החזיקה כלב אחר, שלא יעזבו את המקום עד שתגיע משטרה.

רנית הסתובבה והחלה ללכת מהמקום, והמתלוננת תפסה אותה בכתפה ואמרה לה שהיא לא זזה מפה.

בתגובה התנפל הנאשם על המתלוננת ותקף אותה בכך שהכה באגרופים בפניה ואיים עליה כי יהרוג אותה וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

כתוצאה מהתקיפה האמורה לעיל נגרמו למתלוננת זעזוע מוח ושריטה באישון העין המהווים חבלה של ממש.

על מעשים אלה המיוחסים לנאשם מואשם הנאשם בעבירות של אימים, על פי סעיף 192 לחוק העונשין ושל תקיפה הגורמת חבלה ממשית, על פי סעיף 380 לחוק העונשין.

2. **במענה לכתב האישום** כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום וטען, באמצעות באת כוחו שלא היה לו כלל כלב באותה תקופה.

כפר מחוסר ידיעה בנשיכה והחבלה.

הכחיש שאמו של הקטין הגיעה למקום וביקשה ממנו להחזיק את הכלב וממנו ומאחותו שלא יעזבו את המקום עד שתגיע משטרה.

הכחיש שתקף את המתלוננת או איים עליה וטען שהמתלוננת היא זו שתקפה את אחותו.

3. נוכח כפירת הנאשם בעובדות כתב האישום הביאה המאשימה את ראיותיה להוכחתן ועם תום פרשת התביעה העלתה באת כוח הנאשם את הטענה שאין להשיב לאשמה.

לטענת ב"כ הנאשם לא הוכחו, אף לא לכאורה, העובדות המתוארות בכתב האישום. בין היתר, לטענתה, לא הוכח כי הכלב, שנשך את המתלונן, היה בבעלות ובחזקת הנאשם, לא הוכח כי מי שתקף את המתלוננת היה הנאשם ולא הוכח כי הנאשם איים על המתלוננת.

משכך, טענה ב"כ הנאשם, לא עמדה המאשימה במבחן הבאת הראיות להוכיח כי הנאשם עבר את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום ויש לזכותו מכוח סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**").

המאשימה ביקשה לדחות את הבקשה ולקבוע כי התביעה עמדה בנטל הבאת הראיות לכאורה - כנדרש ממנה בשלב זה, בו בית המשפט עדיין אינו בוחן ממצאי משקל ומהימנות.

4. הבסיס הנורמטיבי לטענה "שאינו להשיב לאשמה" מצוי בסעיף 158 לחסד"פ, הקובע:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיוזמתו..."

המשמעות של העדר הוכחה לכאורה, בהקשר זה, היא כי אין בראיות, שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה, כדי לבסס הרשעה אפילו יינתן בהן מלוא המשקל הראייתי. יחד עם זאת, בשלב זה של הדיון, אין בית המשפט שוקל שיקולי מהימנות, אינו מעניק משקל לראיות שהובאו בפניו או מעריך את משקלן ואינו בוחן ומכריע בשאלת דיוטן של הראיות.

הלכה היא כי כדי לחייב נאשם להשיב לאשמה די בקיומה של מערכת ראיות ראשונית המעבירה את נטל הבאת הראיות על שכם הנאשם.

בע"פ 732/76 כחלון נ' מדינת ישראל, חזר בית המשפט העליון, כב' השופט שמגר (כתוארו אז), על ההלכה בקובעו:

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לעניין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון, בע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם.... אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד משני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום".

כעולה מן המקובץ, בשלב זה של הדיון, די בקיומן של ראיות בסיסיות ואפילו דלות להוכחת יסודות העבירה המיוחסת לנאשם כדי לחייבו להשיב לאשמה, קרי: כדי להעביר את נטל הבאת הראיות לכתפי הנאשם, אין בית המשפט נדרש בשלב זה, ככלל, לבחינת משקלן של הראיות ומהימנותן ועליו לבדוק קיומן של ראיות לכאורה בלבד.

5. ומן הכלל אל הפרט:

למען הנוחות אחלק את הדיון לארבעה חלקים ואפרט את הראיות שהובאו לגבי כל אחת מהעובדות השנויות במחלוקת.

א. הראיות שהקטין ננשך על ידי כלב וכתוצאה מכך נגרמה לו חבלה של ממש.

להוכחת עובדה זו העיד הקטין שסיפר כי בעת שטייל עם כלבו תקף אותו ואת כלבו כלב אמסטף, שגרם לו לחבלות בכף ידו הימנית.

עד הראיה חן מזרחי סיפר כי הבחין בכלב מסוג אמסטף רץ לכיוון היציאה מן הבניין, בעת שילד קטן טייל יחד עם כלבו הקטן, הסתער על הכלב הקטן והתחיל לנשוך אותו כשהילד ניסה למשוך את כלבו ואינו מצליח. לאחר שהכלב רותק לרצפה הבחין שהקטין פצוע מהאמסטף.

הקטין נבדק באותו יום במיון אורתופדי במרכז הרפואי רבין ומהתעודה הרפואית עולה שבבדיקה נמצא "סימני נשיכה בשורש כף יד ימין[...]. וכף יד ימין עם נפיחות מקומית".

ב. הראיות המצביעות על כך שלכאורה כלבו של הנאשם הוא זה שנשך את הקטין.

קיימות מספר ראיות המצביעות לכאורה על כך שכלבו של הנאשם הוא זה שנשך את הקטין.

הקטין העיד שראה את הנאשם מחזיק את כלבי האמסטף בטרם הותקף וכי באירוע ראה את הנאשם מחזיק בכלב האמסטף המנומר.

הקטין הוסיף בחקירתו הנגדית ומסר כי עובר לאירוע ראה את הנאשם, מספר פעמים יוצא עם הכלב בשכונה "ראיתי אותו לפני עם הכלבים. כל יום שהייתי יוצא עם הכלב, הייתי רואה את הנאשם יוצא עם הכלב".

עוד הוסיף הקטין כי עובר לאירוע היו כלבי האמסטף בחצר ביתו של הנאשם ברח' אלמגור 7: "יש לנאשם פינה עם גדר של עץ, מרפסת עץ שעולה לקומה הראשונה [...] באלמגור 7 קומת קרקע, שם היו שני אמסטפים".

לשאלה האם ראה את הכלבים לפני האירוע השיב "כן. הרבה פעמים [...] כל פעם שעברתי" והסביר "אני שיערתי שהוא בעל הכלבים. הוא זה שגם שחרר את הכלבים וגם תפס את הכלב שהתקיף אותי. [...] כשאני הלכתי מהכיוון של המכולת לבית שלי, ראיתי את הגדר נפתחת, והנאשם הוא זה שפתח אותה, אני ראיתי אותו".

כמו כן, הוגש דו"ח מסדר זיהוי תצלומים שבו נרשם מפי הקטין שהוא מזהה את הנאשם כמי ש"הפריד את הכלב שלו מהכלב שלי בזמן האירוע".

העד חן מזרחי סיפר כי במועד האירוע הלך עם גרושתו לסיבוב עם הכלבה והגיעו בסמוך למרכז מסחרי קטן ושם "ראיתי מישהו יורד בבניין לחצר. מצד שמאל הייתה חצר פרטית. מצד ימין יש חצר פרטית של אחת הדירות. אותו מישהו פתח את השער וממנו יצא כלב מסוג אמסטף. הוא רץ לכיוון היציאה מהבניין. היה ילד קטן ביחד עם כלב קטן. האמסטף הסתער על הכלב הקטן והתחיל לנשוך אותו. הילד ניסה למשוך את הכלב שלו, לא הצליח, הגיע הבעלים של הכלב הגדול וניסה לנטרל אותו. אני משער שזה היה הבעלים של האמסטף, כי מישהו אחר לא היה משתלט עליו [...] אני משער את זה מההיגיון כי כלב מהסוג הזה לא מקשיב לאף אחד חוץ מהבעלים שלו, שיש לו שליטה עליו. [...] הבעלים ריתק אותו לרצפה".

העד לא זיהה את הנאשם באולם וגם לא הצליח להבחין האם הבעלים של הכלב הוא גם זה שתקף את המתלוננת, אך גרסתו מתיישבת לכאורה עם גרסת הקטין לפיה הנאשם - שהוא הבעלים של הכלב - הוא גם זה שהחזיק את הכלב באירוע והוא גם זה ששחרר אותו מהחצר לפני האירוע.

המתלוננת בעדותה סיפרה כי ראתה, אחרי אירוע הנשיכה, "את הנאשם (מצביעה עליו) וגם בחורה מחזיקים שני אמסטפים, הבחורה החזיקה אמסטף שחור והנאשם החזיק אמסטף מנומר" והוסיפה כי ראתה את כלב האמסטף המנומר בחצר ביתו של הנאשם.

בעימות שנערך בינה לבין הנאשם זיהתה אותו כמי שחיבק את האמסטף המנומר כדי להרגיע אותו אחרי התקיפה.

העד ולדימיר טיפולשפולסקי סיפר כי הבחין בכלבי אמסטף (חום ומנומר) בחצר ברח' אלמגור 7.

העד **איגור זולנה** העיד שהבחין יותר מפעם אחת בנאשם הולך עם שני כלבי אמסטף וכי אותם כלבים היו מתגוררים ברח' אלמגור 7.

דו"ח פעולה של **סמ"ר אבישי סודאי** אשר מסר כי בעת האירוע הצביעה לו המתלוננת על הבניין אליו נכנסו ככל הנראה הבעלים של הכלב, כי מדובר בדירה מספר 6 ברח' אלמגור 7 וכי הבחין בגינת הדירה במלונה.

הנאשם בחקירתו במשטרה אישר כי הוא מתגורר באלמגור 7 וכי נכח באירוע ותפס את אחד הכלבים.

ג. הראיות המצביעות על כך שלכאורה הנאשם תקף את המתלוננת.

המתלוננת העידה כי ראתה את הנאשם מחזיק כלב אמסטף וכי לאחר ויכוח בינה לבין בחורה תקף אותה הנאשם. המתלוננת אף פנתה לנאשם והטיחה זאת בפניו: "**הרבצת לי חמש שש פעמים בפנים**".

לכל אורך חקירתה הנגדית לא חזרה בה המתלוננת מעמדתה כי הנאשם הוא זה שהחזיק בכלב האמסטף והוא זה שתקף אותה על אף שהוטח בה שבחקירתה במשטרה הייתה פחות נחרצת ועל אף שעומתה עם העובדה שבחקירתה במשטרה אמרה שמי שהרביץ לה היה בגובה 1.85 בעוד שלמעשה הנאשם נמוך יותר.

כשעומתה עם הטענה לגבי תיאור הגובה שלו, לאחר שהנאשם התבקש לעמוד, השיבה "**כשהוא נתן לי מכות, הייתי מקופלת אז זה נראה לי גובה של 1.85 מ'.** הייתי מכופפת מהאגרופים [...] הוא כן זה שהרביץ לי, ועכשיו אני גם מזהה אותו [...]. ראיתי אותו בשכונה ואז הזעקתי את המשטרה. הם אמרו כשתראי אותו תזמיני משטרה".

המתלוננת גם נתנה הסבר מדוע לא הזעיקה את המשטרה בפעמים הקודמות שראתה את הנאשם מסתובב בסביבה ומדוע עשתה כן במועד בו התקשרה למשטרה ודיווחה שרואה אותו.

הקטין זיהה את הנאשם כבעלים של הכלב, כמי שהגיע עם הכלב למקום וכמי שהחזיק את אחד הכלבים באירוע. כמו כן, העיד כי ראה את הנאשם מרביץ לאמו "**ראיתי את הנאשם מתחיל להרביץ לאמא שלי** [...] **בפנים**". בתשובה לשאלה שנשאל בחקירתו הנגדית, האם הוא יכול להגיד מי הרביץ לאמו, השיב נחרצות **ת. כן. זה הנאשם. ש. אתה אומר את זה בוודאות? ת. כן**". על אף שבמשטרה לא זיהה את הנאשם כמי שתקף את המתלוננת, בעדותו בבית המשפט עשה כן.

כבר בשלב זה מצאתי לנכון לציין שמשקל הצבעה זו בבית המשפט נמוך עד אפס.

ד. הראיות המצביעות לכאורה על כך שהנאשם איים על המתלוננת.

לא מצאתי בראיות שהובאו בפניי כל ראיה המצביעה על כך שהנאשם איים על המתלוננת.

לא המתלוננת אף לא הקטין או אחד העדים האחרים שהעידו לא סיפרו ששמעו את הנאשם מאיים.

6. אל מול הראיות שהוצגו על ידי המאשימה מצויה בתיק הודעת הנאשם במשטרה לפיה, על אף כפירתו בבית המשפט בעצם הנשיכה והחבלה, מסר בחקירתו שם כי לאחר שהפריד בין כלב האמסטף והכלב הקטן, נשאר בזירת האירוע עד הגעת האמבולנס והבחין בכך שניתן טיפול עזרה ראשונה לקטין.

בהודעתו אף אישר שתפס והחזיק את כלב האמסטף, למרות שלטענתו כלב האמסטף לא היה שלו.

7. סקירת הראיות, הכוללות, כאמור לעיל, עדויות של המעורבים, של עדים אובייקטיביים ומסמכים רפואיים, שלא נטען לגביהן כי הן בלתי קבילות או בלתי אמינות על פניהן מוביל למסקנה שהמאשימה הניחה תשתית ראייתית לכאורית, כנדרש לשלב זה של הדיון.

עיקר טענות ההגנה נוגעות לשאלת מהימנות עדויות עדי התביעה ומשקלן, אולם, בשלב הזה אין בית המשפט בוחן שאלות מהימנות. שאלות אלה ייבחנו במסגרת הכרעת הדין ואין מקומן בשלב זה של הדיון.

ראיות אלה מהוות ראיות לכאורה ודי בעדויות שהובאו, בהנחה שיזכו במלוא האמון ובמלוא המשקל הראייתי, כדי להוביל להרשעה.

8. לאור כל האמור ולאחר שקבעתי כי המאשימה הציגה ראיות לכאורה להוכחת יסודות העבירות של אי נקיטת אמצעי זהירות בחיה ותקיפה הגורמת חבלה ממשית, המיוחסות לנאשם, אני דוחה את הבקשה.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשע"ה, 01 אפריל 2015, בהעדר הצדדים.